



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 643/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Železníc Slovenskej republiky, Klemensova 8, Bratislava, zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Mészárosom, Jesenského 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva *vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd* uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 31. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Železníc Slovenskej republiky o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2014 doručená sťažnosť Železníc Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva *vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky* (ďalej len „ústava“) a *čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd* (ďalej len „listina“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa *čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd* (ďalej len „dodatkový protokol“), *základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy* a práva na spravodlivé súdne konanie podľa *čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd* (ďalej len „dohovor“), *základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny* a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa *čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny* uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 31. januára 2014.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 32 Cb 65/2002 v procesnom postavení žalovaného (v 2. rade), v ktorom sa spoločnosť LATOUR, spol. s r. o. (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala určenia účinnosti právneho úkonu a zaplatenia sumy 3 995 540,37 Sk (132 627,64 €) s príslušenstvom proti žalovaným: 1. spoločnosti ERSTA, s. r. o. Košice, 3. Železničnej spoločnosti Slovensko, a. s., a 4. spoločnosti Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a. s.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 32 Cb 65/2002-343 z 22. mája 2007 okrem iného určil, že odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávok medzi obchodnou spoločnosťou METON, spol. s r. o. (pôvodná žalobkyňa), a žalovanou v 1. rade je právne účinné. V druhom výroku rozsudku okresný súd zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobkyni sumu 577 330 Sk (19 163,85 €) s príslušenstvom.

4. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podali účastníci konania odvolania, na základe ktorých Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 Cob 198/2007-430 z 18. novembra 2008 zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania. Toto druhostupňové rozhodnutie napadla žalobkyňa mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním. Najvyšší súd v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 58/2011 uznesením z 31. júla 2012 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Rozsudkom sp. zn. 2 Cob 173/2012 z 20. decembra 2012 krajský súd odvolania sťažovateľa a ďalších žalovaných vo vzťahu k prvému výroku rozsudku okresného súdu č. k. 32 Cb 65/2002-343 z 22. mája 2007 odmietol (ako odvolanie podané neoprávnenými osobami) a vo zvyšnej časti napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil. Následne sťažovateľ a iní účastníci podali proti rozsudku krajského súdu z 20. decembra 2012 dovolanie, ktoré však najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 31. januára 2014 podľa § 243b ods. 5 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol ako neprípustné.

6. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 31. januára 2014 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj základné práva *vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny* a práva na pokojné užívanie majetku podľa *čl. 1 dodatkového protokolu a tiež základné práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 37 ods. 3 listiny z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci, namietal tiež porušenia ustanovení o dokazovaní v civilnom súdnom konaní, porušenia ustanovení § 80, § 142 ods. 1, § 95 ods. 2 a § 105 ods. 1 OSP, ako aj nezákonnosť, resp. neodôvodnenosť a nepreskúmateľnosť uznesenia najvyššieho súdu (predchádzajúcich rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu). Sťažovateľ s uvedenými rozhodnutiami nesúhlasí a vyslovuje svoj právny názor na danú vec. Taktiež namieta, že všeobecné súdy mu nedali odpovede na všetky jeho*

námietky uvedené v opravných prostriedkoch podaných proti prvostupňovému a odvolaciemu súdu. Napokon v odôvodnení sťažnosti tiež tvrdí, že mu bola odňatá aj možnosť konať pred odvolacím súdom, pretože krajský súd nevykonal riadne dokazovanie a nevy počul niektorých navrhovaných svedkov.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, resp. čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, základné právo sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, resp. čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.01.2014, sp. zn. 4 Obdo 23/2013, porušené boli.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.01.2014, sp. zn. 4 Obdo 23/2013, a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania, a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

8. Sťažovateľ požiadal aj o odloženie vykonateľnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 32 Cb 65/2002 z 22. mája 2007, rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob 173/2012 z 20. decembra 2012 a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré odôvodnil bezprostredne hroziacou ujmom, že *„bude bez právneho dôvodu na základe nesprávnych a nezákonných rozhodnutí všeobecných súdov nútený plniť dvakrát ten istý dlh“*.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 264/2011).

12. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 31. januára 2014, ktorým dovolanie sťažovateľa (ako aj iných žalovaných) odmietol *podľa § 243b ods. 5 prvej vety OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP* ako neprípustné (pozri body 1 a 4).

13. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 252/2012).

15. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00).

16. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

17. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu z 31. januára 2014 ústavný súd zistil, že toto uznesenie bolo už predmetom prieskumu v konaní pred ústavným súdom (sťažnosť podal iný účastník na strane žalovaných, a to Železničná spoločnosť, Slovensko, a. s.) vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 429/2014, v ktorom ústavný súd sťažnosť odmietol uznesením z 2. júla 2014 ako zjavne neopodstatnenú. Uznesenie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 14. augusta 2014.

18. Keďže sťažovateľ uplatnil takmer identický nárok na ochranu ústavnosti aj v tomto konaní, bolo možné jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre neprípustnosť, pretože podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

19. K tomu ústavný súd dodáva, že ani prvý senát ústavného súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu. Bez toho, aby ústavný súd podrobne citoval z rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý najprv zhrnul priebeh konania na okresnom súde o určenie účinnosti právneho úkonu a o zaplatenie 132 627,64 € s prísl. od jeho začiatku (na 14 stranách) a tiež na krajskom súde, ktorý rozsudok okresného súdu potvrdil, stotožňujúc sa v plnom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu s doplnením ďalších dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (s. 15 a s. 16), citujúc jednotlivé dovolacie námietky sťažovateľa (s. 16 až s. 18), je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu (na s. 23 až s. 33) a dané odpovede na jednotlivé dovolacie námietky sťažovateľa sú jasné, zrozumiteľné a ústavne udržateľné. Najvyšší súd sa vyjadril jednak k jeho námietke, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] tým, že sa odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu na s. 23 až s. 25, ktorý bol dôvodom zrušenia predchádzajúceho rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob/198/2007 z 18. novembra 2008, ale aj k údajnému porušeniu zásady dvojinstančnosti konania a k posúdeniu iných procesných väd konania, najmä námietke nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pre ktoré toto rozhodnutie malo byť nepreskúmateľné (s. 26 až s. 28), a tiež k námietkam smerujúcim k tomu, že odvolací súd nenariadil v ich veci pojednávanie (s. 28 posledný odsek až s. 30), ako aj tvrdeného nevykonania dôkazov dvoch svedkov a dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 1 písm. b) OSP a § 241 ods. 2 písm. c) OSP (nesprávne právne posúdenie veci), a to na s. 30 posledný odsek až s. 32. V tomto smere ústavný súd poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu vysloveného v uznesení sp. zn. III. ÚS 429/2014 z 2. júla 2014, ktorý odmietol sťažnosť iného sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú. Ani v tomto prípade medzi námietkami sťažovateľa (uvedenými v bode 6 sťažnosti), namietaným uznesením

najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

20. Pokiaľ sťažovateľ v spojitosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu namietal aj porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 11 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd konštatuje, že ani tieto jeho námietky nemohli byť spôsobilé pre prijatie iného rozhodnutia, pretože úzko súviseli, resp. nadväzovali na argumentáciu sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takisto mal sťažovateľ namietat' porušenia jednotlivých ustanovení procesného kódexu a údajný nezákonný procesný postup okresného súdu nie až pred ústavným súdom, ktorý je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ale už v konaní pred nadriadeným súdom, resp. najvyšším súdom (čo zo sťažnosti tiež nevyplýva).

21. Napokon ani namietané porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy, ktoré videl sťažovateľ v miestnej nepríslušnosti súdu, nie je namieste, pretože pre založenie miestnej príslušnosti sú v zásade rozhodujúce okolnosti existujúce v čase začatia konania. Zákon výslovne ustanovuje, že ak bol súd v čase začatia konania príslušný konať, trvá jeho príslušnosť, i keď sa v jeho priebehu zmenili okolnosti rozhodujúce pre určenie príslušnosti. Vychádza sa pritom zo zásady perpetuatio fori (§ 11 ods. 1 OSP). Len v niektorých špecifických prípadoch (§ 177 ods. 2 OSP) je táto procesná zásada prelomená, avšak netýka sa tohto prípadu. Navyše, sťažovateľ pred ústavným súdom riadne nepreukázal, že v rámci podaného dovolania túto námietku aj riadne uplatnil a namietal napr. podľa § 237 písm. g) OSP. Nevyužitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická osoba (alebo právnická osoba) nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

22. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že v rozhodovaní o námietkach sťažovateľa v bode 20 a 21 nie je daná jeho právomoc na ich prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd už nerozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa z dôvodu, že tieto sa viažu na vyslovenie porušenia základných práv a slobôd a úspech v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu bolo rovnako bez právneho významu zaoberať sa vecne požiadavkou sťažovateľa o rozhodnutie o dočasnom opatrení, resp. posúdením odvolacieho rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 2 Cob 173/2012 z 20. decembra 2012, keďže sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, v petite sťažnosti prieskum tohto rozhodnutia nežiadal.

24. V záujme ochrany svojich práv požiadala vo veci o štatút vedľajšieho účastníka obchodná spoločnosť LATOUR, s. r. o., Ľubinská 18, Bratislava. Rozhodnutie o pripustení, resp. nepripustení vedľajšieho účastníka v konaní sa viaže na vec, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie s tým, že ústavný súd rozhodne v merite veci. Vzhľadom na to, že návrh bol odmietnutý, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa návrhom na pripustenie vedľajšieho účastníka v konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014